

[Anker Jørgensen.]

rette det, man kalder den sociale balance, nej, der er sandelig også tale om — og det vil jeg da gerne sige regeringen tak for — at gennemføre reelle forbedringer.

Det spørgsmål, der stilles i debatten, er: har vi egentlig råd til dette? Jeg vil gerne stille det spørgsmål til de borgerlige partiers repræsentanter: hvornår får vi egentlig råd? Hvis vi ikke har råd nu, har jeg en fornemmelse af, at vi nok aldrig får råd til at gøre det samme, som vi allerede har gjort for andre lønmodtagergrupper, nemlig for tjenestemændene, nemlig for funktionærerne. For det er jo en kendsgerning, at dette høje ting allerede har accepteret i en meget lang årrække, at tjenestemænd og i øvrigt også funktionærer skal have fuld løn under sygdom. Og så kommer man her og er en lille smule forarget på økonomi- og budgetministeren over, at han tillader sig at bruge penge til noget, der bare til dels betyder, at man for andre lønmodtagergrupper nærmer sig det niveau, som er gældende for funktionærer og tjenestemænd.

Jeg vil gerne være så realistisk at sige, at naturligvis er der altid et prioriteringsproblem; også når vi står over for udgifter fra det offentlige side, men glem nu ikke, at en meget væsentlig del af de øgede udgifter ifølge denne lovgivning skal bæres for det første af arbejdsgiveren og for det andet af de lønmodtagergrupper selv, som nu også får disse forhøjede ydelser, og at staten alene i denne situation kommer ind som den tredje gruppe, der skal være med til at finansiere disse forbedringer. Sådan er det jo ikke, når det gælder funktionærer og tjenestemænd; dér ligger sagen principielt anderledes.

Jeg vil også gerne minde om, at denne lovgivning ikke skaber den ligestilling, som dette ting egentlig burde skabe, absolut ligestilling mellem funktionærer og tjenestemænd som den ene lønmodtagergruppe og så de øvrige lønmodtagergrupper. Der er stadig en god bid vej, inden man når dette mål. Men skal man vente, må jeg sige: det er urealistisk at tro, at man kan blive ved med at udskyde løsningen af dette problem under påskud af rigets økonomiske situation. Det, der her foreslås, betyder en reel forbedring, men det indeholder kun, at der ydes 90 pct.s dækning. Det indeholder kun,

at maksimumsbeløbet under alle omstændigheder kun kan blive 106 kr. for forsørgere og endog kun 86 kr. for ikke-forsørgere. Det høje ting har godkendt, at der skal være 100 pct.s dækning for funktionærer og tjenestemænd, enten de er forsørgere eller ikke-forsørgere. Er dette ikke et rimeligt skridt på vejen i retning af en udligning imellem disse to grupper? Jeg synes, der er taget rigeligt hensyn til rigets økonomiske situation, og jeg vil i hvert fald henstille til de borgerlige partier at holde op med at bringe landets økonomiske situation ind i forbindelse med denne beskedne, men rigtige og retfærdige reform.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Jeg skal ikke bidrage til at forlænge debatten yderligere. Jeg er enig med hr. Ninn-Hansen i, at vi tager den, når vi når til tredje behandling af finanslovsforslaget; så har vi også alle de nødvendige oplysninger på bordet, og jeg tror ikke, hr. Ninn-Hansen behøver at frygte for, at jeg skal ændre min almindelige væremåde. Jeg går ud fra, at vi kan tage det lige så roligt og stilfærdigt, som vi plejer at gøre det; hvis vi begge to er enige om, at vi taler pænt til hinanden, så skal jeg nok overholde den regel.

Jeg vil gerne sige til hr. Henry Christensen, at hr. Henry Christensen skal jo ikke glemme, at der er den meget væsentlige forskel imellem den nuværende situation og den situation, vi havde under den tidligere regering, at dér blev vi ikke inviteret med, når man skulle diskutere besparelser. Det holdt man for sig selv. Man nedsatte en støvsugerbande, og selv om vi ved adskillige lejligheder tilbød regeringen et samarbejde om den økonomiske politik, var svaret nej. Da var man i sin magtfuldkommenhed klar til selv at ordne det. Nu kan man sige, at vi er ikke så magtfuldkomne, vi har ikke så stort et stemmetal her i salen, som den tidligere regering havde. Det kommer. Det er klart. Men vi har det ikke endnu, og derfor har vi altså søgt den udvej, at vi kunne blive enige.

Jeg er overbevist om, at hvis man dengang havde taget os med på råd i besparelserne, ville der have været en anden social balance i besparelserne, så ville vi have kunnet møde frem med områder, som vi